

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **D. K. N.,** zastoupený Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 3. 2016, č. j. CPR-1162-2/ČJ-2016-930310 -V242, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 9. 6. 2016, č. j. 59 A 9/2016 – 32,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Rozhodnutí krajského soudu a jemu předcházející rozhodnutí žalované

[1] Rozsudkem ze dne 9. 6. 2016, č. j. 59 A 9/2016 – 32, krajský soud zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 31. 3. 2016, č. j. CPR-1162-2/ČJ-2016-930310-V242, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 16. 11. 2015, č. j. KRPM-5914-60/ČJ-2015-140023-SV, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku.

[2] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nejprve zrekapituloval dosavadní průběh dané věci, přičemž konstatoval, že žalobce byl dne 12. 1. 2015 zajištěn Policií České republiky, neboť bylo zjištěno, že mu byla rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 1. 9. 2014 zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a zároveň mu byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 9. 2014). Důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu byl závěr správního orgánu o tom, že žalobce závažně narušoval veřejný pořádek, když se opakovaně dopustil trestné činnosti. Žalobce však ve stanovené době nevycestoval, a ode dne 4. 10. 2014 do dne 12. 1. 2015 tak pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu.

[3] Krajský soud dále uvedl, že z tvrzení žalobce není zřejmé, které skutečnosti týkající se rodinných vazeb žalobce na území České republiky a délky jeho pobytu zde správní orgány dle názoru žalobce měly nezohlednit a nedostatečně zjistit, a v čem má spočívat nesprávnost posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán I. stupně se přiměřeností dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého nebo rodinného života žalobce zabýval na str. 13 a násl. svého rozhodnutí, kde popsal rodinné vazby žalobce, jeho vztah k nezletilé dceři a hodnotil i další kritéria stanovená § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se pak s danou otázkou vypořádala na str. 6 a násl. napadeného rozhodnutí. Správní orgány přitom dospěly k závěru, že rozhodnutím o správním vyhoštění nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Krajský soud pak v tomto hodnocení neshledal nezákonnost.

[4] S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 – 34, krajský soud následně konstatoval, že nelze přisvědčit žalobci v tom, že došlo k porušení § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány se v případě žalobce soustředily zejména na kritérium povahy a pevnosti rodinných vztahů, přičemž dospěly k závěru, že sice dojde k zásahu rodinného a soukromého života žalobce, ale tento nebude nepřiměřený, neboť ačkoliv žalobce má na území České republiky nezletilou dceru, tato byla svěřena do pěstounské péče její babičce. Žalobce s dcerou nežije ve společné domácnosti, na výchově nezletilé se osobní péčí nepodílí, výživné nehradí, navštěvuje ji jednou či dvakrát za rok. V některých obdobích je s ní žalobce v telefonickém kontaktu. Z těchto zjištění správní orgány učinily závěr, že povaha a pevnost rodinného vztahu žalobce a jeho dcery není svou podstatou dostatečně intenzívní, finančně je nezletilá zajištěna především státními sociálními dávkami. Krajský soud se tak ztotožnil se závěrem správních orgánů, že znemožnění navštěvovat dceru po dobu jednoho roku z důvodu správního vyhoštění žalobce není natolik zásadním narušením soukromého či rodinného života žalobce, aby bylo možné rozhodnutí považovat za nezákonné ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

[5] Podle krajského soudu z obsahu správního spisu rovněž vyplývá, že i ve vztahu k ostatním kritériím přiměřenosti uvedeným v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců činily správní orgány skutková zjištění a posuzovaly je. Bylo zjištěno, že žalobce na území České republiky nic nevlastní. V zemi původu má rodiče, které v roce 2013 navštívil. Krajský soud dále uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení netvrdil žádné společenské ani kulturní vazby na území České republiky a tyto netvrdil ani v následném soudním řízení. K otázce zdravotního stavu sám žalobce uvedl, že se cítí být zdráv. Správní orgány se též vyjádřily i k délce pobytu žalobce na území České republiky, když uvedly, že zde

žije již 20 let, avšak během svého pobytu opakovaně porušoval právní předpisy České republiky. Krajský soud na tomto základě vyhodnotil, že se správní orgány zabývaly kritérii přiměřenosti dostatečně, když žalobce netvrdil žádné skutečnosti, které by mohly založit důvodné pochybnosti o tom, že rozhodnutí o jeho správním vyhoštění není přiměřené či možné.

[6] Co se týče doby, po kterou není žalobci umožněno vstoupit na území Evropské unie, tato byla dle názoru krajského soudu stanovena srozumitelně a jednoznačně, neboť je určena časovým intervalem v trvání jednoho roku. Pokud žalobce namítl nezákonnost postupu správních orgánů, která měla spočívat v tom, že do doby uloženého správního vyhoštění bylo promítnuto předchozí provinění žalobce, pak s tímto názorem žalobce krajský soud nesouhlasil. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Krajský soud proto dospěl k závěru, že zohlednění skutečnosti řádného života za situace, kdy rozhodnutí o správním vyhoštění musí sledovat zásadu proporcionality, která spočívá v požadavku, aby intenzita zásahu do práv cizince byla přiměřená významu veřejného zájmu, k jehož ochraně má zásah reprezentovaný rozhodnutím o správním vyhoštění sloužit, je zcela na místě.

[7] Závěrem krajský soud uvedl, že žalobci v daném případě zásada legitimního očekávání nesvědčila, neboť rozhodnutí, jehož se žalobce v rámci zásady legitimního očekávání dovolává (první prvoinstanční rozhodnutí ve věci jeho správního vyhoštění), bylo zrušeno nadřízeným orgánem (tj. žalovaným). V takovém případě nebylo možné o rozhodnuté věci vůbec hovořit, a je tak mylný závěr žalobce, že tímto rozhodnutím byla založena předvídatelnost délky doby vyhoštění. Nadto krajský soud zdůraznil, že předmětné rozhodnutí bylo zrušeno i z důvodu nepřezkoumatelnosti odůvodnění délky vyhoštění, přičemž poukázal také na skutečnost, že od doby vydání následně zrušeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně došlo ke zjištění nových skutečností, které byly při rozhodování správním orgánem posuzovány. Skutkové závěry správních orgánů jsou totiž, co se týče vztahu žalobce a jeho dcery, odlišné od závěrů učiněných při prvním (dřívějším) rozhodování ve věci.

II. Kasační stížnost žalobce

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě kasační stížnost opřenou o § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[9] V kasační stížnosti stěžovatel namítl porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle kterého jsou správní orgány povinny postupovat tak, aby zjistily skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgány však v daném případě skutečný stav věci nezjistily a rozhodné okolnosti zjišťovaly zejména v neprospěch stěžovatele. Krajský soud poté rozhodnutí správních orgánů aproboval, čímž napadený rozsudek zatížil nepřezkoumatelností.

[10] Pochybení správních orgánů stěžovatel spatřuje ve skutečnosti, že ačkoliv věděly o zcela jasných rodinných vazbách jeho osoby na území České republiky, navíc biologických, a rovněž o délce jeho pobytu zde, tyto skutečnosti naprosto nezohlednily a nedostatečně zjistily. Správní orgány tak zcela rezignovaly na svoji povinnost zabývat se přiměřeností rozhodnutí o správním vyhoštění. Konkrétní vazby stěžovatele na území České republiky přitom měly v rámci správního řízení zjišťovat právě správní orgány, což však neučinily.

[11] Stěžovatel dále namítl, že správní orgány v rámci předmětného řízení nesprávně zohlednily dříve vedená a pravomocně ukončená trestní řízení proti jeho osobě. Správní orgány k těmto skutečnostem neměly v rámci posouzení délky vyhoštění vůbec přihlížet, a to z důvodu, že je správní orgán povinen posoudit délku ukládaného vyhoštění vzhledem k závažnosti porušení právní povinnosti, které k uložení správního vyhoštění vedlo. Správní orgány tak v dané věci rozhodly v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání, když stěžovateli „spočetly“ jeho předchozí odsouzení, která však s důvodem správního vyhoštění naprosto nesouvisejí.

[12] Závažným pochybením správních orgánů ve věci je dle názoru stěžovatele také to, že správní orgán I. stupně poté, co bylo jeho rozhodnutí žalovaným jako nadřízeným správním orgánem zrušeno, uložil v rámci nového projednání věci dobu, ve které nebude stěžovateli umožněn pobyt na území členských států Evropské unie, o devět měsíců delší než v původním zrušeném rozhodnutí. Tento postup správního orgánu I. stupně přitom nebyl relevantním způsobem odůvodněn. Stěžovatel tak v uvedeném spatřuje nezákonnost a libovůli správních orgánů, a zejména prolomení zásady legitimního očekávání a předvídatelnosti správních rozhodnutí. Nelze totiž připustit, aby se situace stěžovatele „*zhoršila po vyhraném odvolání, resp. aby se zhoršila oproti předchozímu zjevně nezákonnému rozhodnutí nalézacího správního orgánu*“.

[13] Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně aby současně s ním zrušil i rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[15] Podle § 3 správního řádu, *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

[16] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*.

[17] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval obecně uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností a proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, č. 244/2004 Sb. NSS nebo ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52). Těmto požadavkům krajský soud dostál.

[19] V daném kontextu lze rovněž poukázat na rozsudek ze dne 3. 3. 2016, č. j. 6 Azs 20/2016 – 38, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„(...) nelze nedostatkem důvodů rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS).“* Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že žádnou z výše uvedených vad rozsudek krajského soudu netrpí. Krajský soud náležitě zdůvodnil své závěry a uvedl, proč považuje žalobní námitky za liché. Z rozsudku je patrné, z jakého stavu krajský soud vycházel, jak zohlednil skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Stejně tak lze hodnotit i napadené správní rozhodnutí.

[20] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou týkající se porušení § 3 správního řádu ze strany správních orgánů. Stěžovatel se domnívá, že správní orgány nezjišťovaly ze své úřední povinnosti skutečný stav věci.

[21] V této souvislosti Nejvyšší správní soud uvádí, že při uplatňování zásady materiální pravdy (§ 3 správního řádu) je správní orgán, nestanoví-li (jakýkoli) zákon jinak, povinen zjistit *ex offo* stav věci prostý důvodných pochybností, aniž by se při tom omezoval na tvrzení účastníků řízení. K tomu je třeba poukázat na rozsudek ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Azs 59/2008 – 53, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„[a]plikace zásady materiální pravdy zakotvené v § 3 správního řádu, podle něhož správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je pochopitelně limitována určením rozsahu, v němž je zjišťování skutkového stavu nezbytné pro rozhodování správního orgánu v konkrétním případě. V tomto omezení se projevuje jiná zásada správního řízení, a to zásada procesní ekonomie.“*.

[22] V nyní projednávané věci stěžovateli nic nebránilo v tom, aby argumentoval skutečnostmi, které dle jeho názoru nebyly správními orgány zjištěny, a předkládal fakta, která svědčí v jeho prospěch. Sám stěžovatel však, ani v rámci své argumentace obsažené v podané kasační stížnosti, konkrétně neuváděl žádnou skutečnost svědčící v jeho prospěch, která by nebyla správními orgány zjišťována nebo byla opomenuta. Navíc nelze říci, že by správní orgány zjišťovaly jen skutečnosti svědčící ve stěžovatelův neprospěch, když z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 19. 1. 2015, č. j. KRPM-9447-4/ČJ-2015-140023-SV, mimo jiné vyplývá, že byl stěžovatel dotazován na rodinné a příbuzenské vazby na území České republiky, soukromý a rodinný život, jakož i na překážky nebo důvody, které by mu znemožňovaly vycestování z území České republiky. Sám stěžovatel přitom nad rámec takto kladených otázek žádné další skutečnosti neuvedl a doplnění nepožadoval.

[23] Jestliže v této souvislosti stěžovatel dále tvrdil, že se správní orgány a krajský soud nedostatečně vypořádaly s otázkou přiměřenosti dopadů správního vyhoštění na jeho soukromý a rodinný život, pak je třeba poukázat na skutečnost, že správní orgány v souvislosti s otázkou posouzení existence soukromého a rodinného života stěžovatele na území České republiky hodnotily také vyjádření dcery stěžovatele, jakož i její pěstounky a Magistrátu města Teplice, Oddělení sociálně-právní ochrany. Nejvyšší správní soud tak považuje za správné konstatování krajského soudu, že *„[s]právní orgán I. stupně se přiměřeností dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého nebo rodinného života žalobce zabýval na str. 13 a násl. svého rozhodnutí, kde popisuje rodinné vazby žalobce, jeho vztah k nezletilé dceři a hodnotí i další kritéria stanovená ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců (viz níže). Žalovaný se k témuž vyjadřuje na str. 6 a násl. svého rozhodnutí.“*. V postupu správních orgánů ve věci tedy nelze shledávat jakékoliv porušení zásady materiální pravdy, neboť je spisovým materiálem doloženo, že správní orgány postupovaly v souladu s § 3 správního řádu, když náležitě zjistily stav předmětné věci, a to zejména ve vztahu ke stěžovatelem tvrzeným rodinným vazbám na území České republiky a délce jeho pobytu zde.

[24] Konkrétně je z obsahu správního spisu zřejmé, že ačkoliv stěžovatel má na území České republiky nezletilou dceru H. N., tato byla rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 29. 1. 2008, č. j. 14 Nc 1008/2008 – 39, svěřena do pěstounské péče paní H. P. (tj. babičce). Stěžovatel přitom s dcerou ve společné domácnosti nežije, na její výchově se osobně nepodílí ani ji nevyživuje. Z uvedených zjištění tak vyplývá, že i přes tzv. „*biologickou vazbu*“ stěžovatele na území České republiky - tj. dceru, občasné návštěvy stěžovatele (jednou až dvakrát za rok) v místě jejího bydliště, jejich případný telefonický kontakt či stěžovatelem jí zaslaný dárek - nelze v uloženém správním vyhoštění v délce trvání jednoho roku, spatřovat natolik zásadní narušení soukromého nebo rodinného života stěžovatele, aby bylo možné napadené rozhodnutí považovat za nezákonné ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V tomto ohledu je též irelevantní zabývat se v detailech peripetiemi vztahů mezi stěžovatelem a babičkou jeho dcery, tím, kdy a do jaké míry popisovala babička vztah dcery a stěžovatele vskutku v souladu se skutečností, ani tím, do jaké míry skutečný, anebo naopak do jaké míry spíše formální zájem stěžovatel o dceru projevoval a projevuje. V průběhu správního řízení uváděla babička nezletilé k tomuto různé dílčí vzájemně protichůdné informace (viz např. její podání vysvětlení ze 17. 4. 2015 a oproti tomu přípis 23. 12. 2015). Podstatné je to, co

již bylo uvedeno a co je nesporné – stěžovatel s dcerou nežije, nepodílí se na její běžné denní výchově, stýká se s ní sporadicky, nepodílí se nikterak významně ani na zajišťování jejích materiálních potřeb. Za této situace je odloučení od dcery po dobu jednoho roku či o něco delší (jelikož návštěva dcery za otcem ve Vietnamu bez finanční a organizační podpory jiné osoby je vzhledem k jejím osobním a majetkovým poměrům nepravděpodobná a jelikož není vyloučeno, že organizace případné návštěvy stěžovatele v ČR se protáhne o další měsíce po uplynutí doby vyhoštění) takovým zásahem do rodinného života, jehož strpění po stěžovateli lze bez jakýchkoli pochyb spravedlivé požadovat. Stěžovateli ostatně nic nebrání, pokud o styk s dcerou vskutku stojí, organizovat a hradit její pravidelné návštěvy ve Vietnamu. Dívce jejího věku (cca. 13 let) by jistě takové návštěvy pomohly k prohloubení vztahu s prostředím a kulturou, z nichž pochází její otec.

[25] Nejvyšší správní soud má tedy za to, že jak správní orgány, tak krajský soud, se dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro posouzení přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele a ztotožňuje se s jejich závěry, že rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho práva na soukromý a rodinný život.

[26] Jde-li o samotné zjištění skutkového stavu věci, ve vztahu k soukromému a rodinnému životu stěžovatele, Nejvyšší správní soud jej shledává naprosto dostatečným. Správní orgány řádně zjišťovaly a prověřovaly zejména rodinné, společenské a kulturní vazby stěžovatele v České republice, jeho zdravotní stav, míru integrace na území i vazby na domovskou zemi. Sám stěžovatel přitom neuvedl žádnou skutečnost, která by vzbuzovala pochybnosti o náležitě zjištěném stavu věci, resp. v tomto ohledu vyvolávala nutnost provést další úkony ze strany správních orgánů.

[27] Nejvyšší správní soud poté vyhodnotil jako zcela nepřípadnou námitku týkající se zohlednění dříve vedených a pravomocně ukončených trestních řízení proti osobě stěžovatele v rámci řízení o správním vyhoštění, když stěžovatel v tomto postupu správních orgánů spatřoval porušení zásady tzv. zákazu dvojího přičítání.

[28] Z judikatury Nejvyššího správního soudu, např. z rozsudku ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015 – 34, je však zřejmé, že *„[N]ejvyšší správní soud vychází při hodnocení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), podle které je v konkrétních případech třeba zohlednit následující hlediska: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, např. závažnost porušení veřejného pořádku nebo trestného činu spáchaného cizincem; (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) rodinnou situaci cizince, např. dobu trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru; (5) skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý; (6) počet dětí a jejich věk; (7) rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen; (8) rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát; (9) „imigrační historii “ dotčených osob, např. porušení imigračních pravidel v minulosti a (10) věk a zdravotní stav cizince. Všechna uvedená kritéria je třeba vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy*

státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku, jelikož právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Při přezkumu zásahu do práva na soukromý a rodinný život je podle judikatury ESLP nutné za pomoci principu proporcionality vyvažovat mezi zájmy cizince na jedné straně a protichůdnými veřejnými zájmy na straně druhé. Rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem společnosti na dodržování platných zákonů na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé (viz rozsudek ESLP ve věci Nunez proti Norsku, 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09; rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, rozsudek velkého senátu ve věci Üner proti Nizozemsku, ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99 a rozsudek ESLP ve věci Khan proti Německu, 23. 4. 2015, stížnost č. 38030/12, jakož i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014 - 41, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 - 43).“

[29] Správní orgány tudíž nemohly přehlédnout „imigrační historii“ stěžovatele, který se na území České republiky opakovaně dopouštěl trestné činnosti nikoli banální povahy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Azs 188/2015 - 23), konkrétně rozsáhlého, dlouhodobého a v podstatě komerčním způsobem prováděného prodeje pervitinu a vedle toho i podplácení policisty, ne však v souvislosti s předchozí drogovou kriminalitou. Právě toto kritérium je totiž podle výše citované judikatury jedním hledisek, které je v konkrétních případech třeba při hodnocení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění zohlednit, přičemž u stěžovatele je kritériem velmi významným, jelikož míra despektu, kterou svým dlouhodobým úmyslným jednáním při prodeji pervitinu projevil k právnímu řádu České republiky, je značná. Jestliže tedy správní orgány při hodnocení předmětné věci přihlédly i k dřívějším trestním odsouzením stěžovatele, nelze v tomto postupu v žádném případě shledávat porušení zásady tzv. zákazu dvojího přičítání. Nejvyšší správní soud proto shledal zákonným závěr krajského soudu, že „*zohlednění skutečnosti řádného života za situace, kdy rozhodnutí o správním vyhoštění musí sledovat zásadu proporcionality, která spočívá v požadavku, aby intenzita zásahu do práv cizince byla přiměřená významu veřejného zájmu, k jehož ochraně má zásah, reprezentovaný rozhodnutím o správním vyhoštění, sloužit, je zcela na místě*“.

[30] Závěrem se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou, že správní orgán I. stupně poté co bylo jeho rozhodnutí žalovaným zrušeno, uložil v rámci nového projednání věci dobu, ve které nebude stěžovateli umožněn pobyt na území členských států Evropské unie, o devět měsíců delší než v původním zrušeném rozhodnutí. Stěžovatel z tohoto důvodu namítl nezákonnost a libovůli správních orgánů, jakož i prolomení zásady legitimního očekávání a zásady zákazu změny k horšímu.

[31] V této souvislosti je však nutné předně konstatovat, že původní rozhodnutí, jehož se stěžovatel v rámci zásady legitimního očekávání dovolává, bylo žalovaným zrušeno mimo jiné i z důvodu nepřezkoumatelnosti odůvodnění délky správního vyhoštění, když správní orgán I. stupně nezohlednil okolnosti pobytu účastníka řízení na území České republiky právě ve vztahu k dodržování jejích právních pravidel. Zároveň je třeba poukázat i na skutečnost, že od doby vydání zrušeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně došlo ke zjištění nových skutečností týkajících se rodinného života stěžovatele.

[32] Co se týče zásady legitimního očekávání, Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, v němž uvedl, že *„[s]právní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě.*“ Ve světle uvedeného se tak nelze ztotožnit s názorem stěžovatele, že u něj bylo založeno legitimní očekávání, když se ve vztahu k jeho osobě nepochybně jednalo o tzv. ojedinělý postup, tedy vydání jediného konkrétního rozhodnutí.

[33] Skutečnost, že došlo k navýšení doby, po kterou nebude stěžovateli umožněn pobyt na území členských států Evropské unie, tak v daném kontextu nelze hodnotit jako nezákonnost či libovůli správních orgánů, když byla tato změna podložena relevantními okolnostmi daného případu. Nehledě na to, že zásada zákazu reformace in peius (tj. zákazu změny k horšímu), které se v této souvislosti stěžovatel dovolával, je zásadou trestního práva a nelze dovodit její všeobecnou platnost i pro oblast správního práva - v daném případě správního vyhoštění, které svým obsahem nepředstavuje rozhodnutí sankční povahy v pravém slova smyslu, ale toliko rozhodnutí vyjadřující zájem státu na tom, aby se dotčený cizinec na jeho území nezdržoval (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 - 54, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52, nebo ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012 – 34).

[34] Návrhem na přiznání odkladného účinku se Nejvyšší správní soud nezabýval, protože rozhodl bez odkladu o samotné kasační stížnosti, a otázka odkladného účinku se tak stala bezpředmětnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[36] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

2 Azs 162/2016

V Brně dne 30. září 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu